

Az elnöki cenzúra

2019 június 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Kétségtelenül szívbemarkoló levél...

Az elvesztett francia uniós választás után nagyjából másfél héttel történt: a normandiai partraszállás 75. évfordulóját megünnepelték Angliában is. Beszélt Macron elnök is. Felolvasta a francia ellenállás egyik gyerekh?sének kétségtelenül szívbemarkoló levelét.

Henri Fertet-r?l van szó, egy francia fiúról, aki gyerekként egy ellenálló csoportot vezetett, és akit a németek elfogtak, megkínoztak és kivégeztek. Amikor agyonl?tték, 16 éves volt. Fertet-r?l akkor hallottam el?ször, amikor 2007-ben Nicolas Sarkozy néhány nappal köztársasági elnökké választása után bejelentette, hogy azt szeretné: egy 1941-ben kivégzett kommunista gimnazista, Guy Moquet szüleinek írt, híres búcsúlevelét minden iskolában olvassák fel. ?sszel, az ellenállás h?seinek a napján. A konzervatív elnök, a patrióta politikus szép gesztusáról volt szó. De már akkor nyilvánvaló volt: Sarkozyt annyira gy?löli a baloldal, hogy bármit mond, ellenfele kiforgatják. A zömében baloldali pedagógus-szervezetek tiltakoztak, mondván, hogy beleszól a köztársasági elnök az oktatásba. Az nem érdekelte ?ket, hogy éppen egy baloldali h?snek akart emléket állítani.

Amikor Guy Moquet miatt cirkuszoltak a francia tanárok, az egyik tévévitában hallottam el?ször Henri Fertet nevét. Egy történész ült a stúdióban és arról beszélt, hogyha még egy kommunista ellenálló halhatatlanná tételét is elutasítja a baloldal, ha azt Sarkozy javasolja, mit szóltak volna, ha például a gyerekellenállás katolikus, mélyen vallásos, egyáltalán nem baloldali h?sér?l, Fertet-r?l akart volna Sarkozy megemlékezni. Aki pusztán patrióta volt és gy?lölte a hazáját elfoglaló idegeneket.

Nos, eljött 2019 – és Macron rá emlékezett. Fertet-re. Na de hogyan! Igen, levélolvasással, ahogy azt Sarkozyt?l tanulta. Felolvasta Henri Fertet szüleinek írt búcsúlevelét – de cenzúrázva. Minden olyan részletet kihagyott bel?le, ami arra utalna, hogy a 16 éves fiú, akit néhány nap múlva kivégeznek a németek, mélyen hív?. Kimaradt az utalás gyóntatópapjára, kimaradt az a részlet, hogy apját imádkozásra biztatja, és minden sor kimaradt, amiben elhangzik, hogy az Úr, az Ég, vagy az Isten. Amikor ezt az egyik internetes újság észrevette, az elnöki hivatal azzal indokolta a változtatást (a cenzúrát), hogy sajnos csak rövid ideig beszélhetett Macron az ünnepségen és muszáj volt megkurtítania a levelet. Azt persze nem magyarázták meg, hogy miért éppen a katolikus vallásra utaló gondolatokat húzták ki – egyt?l egyig.

Nyilvánvalóan azért olvasta fel az ellenálló fiú levelét, hogy ezzel is mintegy utánozza tekintélyes el?djét, Nicolas Sarkozyt. Az már más kérdés, hogy ideológiailag megfelel? legyen a produkció, cenzúrázni kellett egy kicsit. Azon meg nehéz csodálkozni, hogy Macront nem érdekli valójában a meggyilkolt fiú emléke. (Tényleg csak zárójelben írom: Henri Fertet utóélete is döbbenetes. Testvére, akit?l egyébként szintén búcsúzik kivégzése el?tt a levélben, soha életében nem tudta feldolgozni mártír bátyja halálát és a nyolcvanas évek elején az akkor már nagyon id?s édesanyjával együtt megölte magát. Kimentek a Besancon melletti erd?be és autójuk kipufogócsövét bevezették az utastérbe és megfulladtak.)

Macronra visszatérve, eléggé szembet?n?: az elnök sajátos kísérletbe kezdett. Hosszú távon nem lehet sikeres ez a taktika, de hát az uniós választási kudarc után a 2020-as, tavaszi önkormányzati választásokon muszáj szavazókat szereznie. Nem annyira nehéz észrevenni, hogy mi is Macron elképzelése. Szüksége van bal- és jobboldali szavazókra, ez ugye nem kérdés. Úgy t?nik számomra, hogy két évébe telt, mire kezdte megismerni saját országát, a francia társadalmat. Természetesen minden kategorizálás mögött leegyszer?sítés húzódik és a kivételekr?l sem szabad megfeledkezni, de úgy látom, hogy Macron arra jött rá: a francia hagyományos baloldal els?sorban az ideológia foglya, a francia hagyományos jobboldal pedig inkább pragmatikus. Még egyszer: természetesen csak egy részükr?l beszélek. F?leg a jobbközép esetében, hiszen láthattuk: amikor valódi politikust támogathatnak – utoljára Nicolas Sarkozy volt ilyen képesség? ember – , akkor bármilyen közvetlen praktikumról lemondanak.

A francia baloldalt irritálja az identitás kérdése, irritálja a bevándorlásellenesség – és irritálja bármi, ami akárcsak egy icipicikét sértheti a világiasságot. (Kivétel a muszlimok vallásossága, mert azt egyfajta ellenállásnak fogják fel. Az sérthetetlen.) Azaz, a baloldali szavazókat nem akarta Macron olyasmivel bosszantani, hogy az ellenállás h?se egy hív? fiú és imádkozik. Ahogy az sem véletlen, hogy a Notre Dame-i t?z után Macron nyilvánvalóan tudatosan kerülte, hogy a templomot katolikus jelképnek nevezze. Ezzel sem akart idegesíteni baloldali szavazókat.

Macron nyilvánvalóan abban bízik, hogy a jobboldali szavazók elnézik neki ezeket a turpisságokat – hosszú távon persze nem fogják, de ez egy másik kérdés – , cserében a tehet?sebb jobboldali szavazóknak gazdaságilag viszont kedvezni próbál. Közalkalmazottakat rúg ki, megszorításokat tervez és a kiszolgáltatott sárgamellényesek követelése ellenére nem vezet be vagyonadót. Persze, akármennyire is pragmatikus egy konzervatív szavazó, s?t,

ha még egy levélhamisítást is elnéz Macronnak, egyéb botrányait már nehezebben fogja. Ahogy ez eddig sem sikerült. Hogy csak néhány példára emlékezzünk: A zene ünnepére transzvesztitákat hívni az elnöki palotába, félmeztelen karibi b?nöz?kkel fényképezkedni zavarba ejt?en eksztatikus állapotban, megmagyarázhatatlan kapcsolatban lenni egy szadista test?rrel – ezt eltitkolni már elég nehéz, itt a ravaszkodás sem segít.

Persze, a 2012 óta a hatalomtól távol él?, minden lényegesebb választást elveszt? francia néppárt több vezet?je egyre furcsábban viselkedik. Ha a pártjuk nem tud gy?zni, megpróbálnak személyesen nyerni – átállni a hatalom oldalához, átszivárogni Macronhoz. Meg jönnek a saját pártjukat teljesen feleslegesen önostorzó politikusok, egyre-másra. A múlt héten alig hittem a szememnek, amikor Luc Ferry filozófus írását olvastam a Le Figaróban. A francia néppárt haláláról ír, s?t, szerinte már a temetése is megvolt. Jacques Chirac egykori oktatási minisztere, 1968 egyik els? bírálója, akinek a francia akadémia azóta sem felejtette el, hogy a nyolcvanas években kritizálni merészelte Bourdieu-t és Foucault-t. Azaz, Ferry egy kemény és eltökélt jobboldali filozófus, akit ráadásul politikai nézeteiért a tudomány világa büntette is – váratlanul elgyengült. Úgy érezte, hogy most jött el az id?, hogy saját pártján kívül a nemzeti jobboldalt és Marine Le Pent is szidja. Úgy látja, hogy a nemzeti jobboldal gazdasági programja az 1970-es évek francia kommunista pártjáéra hasonlít. Azaz, Ferry szerint nincs vállalhatatlanabb most Franciaországban – a nemzeti jobboldalnál. És ha folytatjuk Luc Ferry gondolatmenetét, a francia néppárt nem ott hibázott, hogy az uniós kampány utolsó heteiben megijedt (elgyávult) és a határvédelem meg a migráció kérdését félretette, hanem hogy nincs elég távol a nemzeti jobboldaltól. Az ilyen típusú önbírálatok kétségtelenül Macront segítik.

A baloldali szavazókkal egyébként nagyon könny? Macron dolga. Eleve, azért ne felejtsük: egy volt szocialista miniszterr?l van szó. A baloldalnak mindössze Macron példátlan szociális érzéketlenségét kell elfogadnia. De, mint írtuk, ?k az ideológiai kérdésekre fogékonyabbak, abban Macron kifogástalanul teljesít és talán majd az sem zavarja a francia szocialista párt egykori támogatóit, hogy gazdaságilag végletesen kettészakítja Macron az országot. A francia baloldali emberek egy jó részének nem kell tett, nem kell cselekvés – elég a szó is.

Az „egyszerre ez is, meg az is” el?bb-utóbb persze a „semmi sem lesz” világába vezeti Macront. De addig még nyilván hallhatunk néhány sajátosan megrövidített történelmi levelet.

Gábor László, az Origo f?szerkeszt?je

www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló